

Sygn. akt **V GC 370/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Rzeszowie V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Marta Zalewska
Protokolant:	Anna Jakóbczak

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2015 r. w Rzeszowie

na rozprawie, sprawy z powództwa: **(...) Sp. z o.o. w Ś.**

przeciwko **(...) S.A. V. (...) w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego **(...) S.A. V. (...) w W.** na rzecz powoda **(...) Sp. z o.o. w Ś.** kwotę **165,60 zł** (sto sześćdziesiąt pięć złotych 60/100)

z ustawowymi odsetkami od dnia 6 grudnia 2014r. do dnia zapłaty,

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rzeszowie kwotę **413,20 zł** (czteryście trzynaście złotych 20/100) tytułem brakujących wydatków

IV. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę **531,25 zł** (pięćset trzydzieści jeden złotych 25/100) tytułem kosztów procesu.

Sędzia

Sygn. akt VGC 370/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 17.06. 2015 r.

Powód (...) Sp. z o. o. w Ś. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na swoją rzecz kwoty 460,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 listopada 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu powód podał, że wynajął poszkodowanemu, którego pojazd marki F. (...) został uszkodzony na skutek szkody komunikacyjnej, pojazd zastępczy marki P. (...), na okres od dnia 15.10.2014 r. do dnia 22.10.2014 r. Poszkodowany na podstawie umowy cesji wierzytelności przeniósł na powoda wierzytelność pieniężną przysługującą mu wobec pozwanego, u którego ubezpieczony był sprawca szkody, z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu

zastępczego. Pomimo upływu terminu płatności określonego w fakturze, pozwany nie dokonał refundacji kosztów najmu pojazdu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany zaskarżył go w całości, zarzucając brak wykazania przez powoda czasu uzasadnionego czasu trwania naprawy, tj. jego technologicznego uzasadnienia, brak uzasadnienia dla wypłaty odszkodowania w kwocie brutto, nieprawidłowość daty początkowej odsetek: od pierwszego dnia roboczego przypadającego po terminie płatności faktury, likwidację w całości szkody. Na rozprawie sprecyzował, iż pojazd był jezdny, zatem pojazd należało przyjąć do naprawy po otrzymaniu części zamiennych.

Powód wezwany do ustosunkowania się do twierdzeń i zarzutów sprzeciwu p/r uznania ich za przyznane, nie złożył odpowiedzi na sprzeciw.

Bezsporne w sprawie było:

W dniu 18.09.2014 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki F. (...) należący do B. Ł.. Sprawca szkody był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego (...) S.A. V. (...) w W.. Poza sporem była Legitymacja powoda uzyskana w drodze umowy cesji, tzw. potrzeba wynajęcia pojazdu zastępczego oraz wysokość stawki najmu jako kwoty odszkodowania. Poza sporem było, iż pozwany w dniu 6.11.14r. wydał decyzję o częściowej wypłacie, tj. uznał kwotę netto za 6 dni najmu, tj. 720 zł i wypłacił powodowi tę kwotę, przyjmując za zasadny okres najmu 6 dni, w tym 3 dni technologicznej naprawy, 2 dni weekendu oraz 1 dzień na wydanie pojazdu.

Sąd ustalił, co następuje: W wyniku kolizji z dnia 19.09.14r. został zarysowany zderzak przedni, do wymiany była listwa ochronna boczna oraz nadkole wewnętrzne. Samochód mógł być z takimi uszkodzeniami w pełni eksploatowany. Pozwany przed oddaniem pojazdu do serwisu sporządził protokół oględzin z kalkulacją naprawy, następnie uszkodzony pojazd został oddany do naprawy w dniu 15.10.2014 r., gdzie przedstawiono serwisowi w/w kalkulację. Serwis nie zaakceptował kalkulacji ubezpieczyciela (zaniżone rbg oraz zamienniki), sporządził własną na części oryginalne i przesłał ją do ubezpieczyciela celem akceptacji w dniu 16.10.14r. W tym samym dniu zamówił części zamienne, które otrzymał w dniu 20.10.14r. W tym też dniu serwis otrzymał zatwierdzoną przez pozwanego kalkulację naprawy. Dzień 18 i 19.10. to weekend. W przypadku tych uszkodzeń serwis nie musiał demontować samochodu celem ich weryfikacji, były one widoczne na podstawie oględzin zewnętrznych samochodu oraz kalkulacji sporządzonej uprzednio przez pozwanego. Naprawa zakończyła się 22.10.14r. i w tym dniu pojazd wydano poszkodowanemu. Technologiczny czas naprawy pojazdu winien wynosić 2 dni. (dowód: historia naprawy pojazdu, k.16, opinia biegłego k. 61-71, ustna k. 90-90/2).

W dniu 15.10.2014 r. poszkodowany zawarł z powodem (...) Sp. z o.o. w Ś., zajmującym się wynajmem pojazdów samochodowych, umowę najmu pojazdu zastępczego marki P. (...) na okres od dnia 15.10.2014 r. na czas naprawy uszkodzonego pojazdu, nie dłużej niż na okres 30 dni. De facto umowa najmu trwała 8 dni, do czasu odebrania z serwisu pojazdu po naprawie. Stawka czynszu dzienna wynosiła 147,60 zł brutto. Z tytułu najmu pojazd zastępczego powód wystawił fakturę VAT na kwotę 1180,80 zł brutto, z terminem płatności do dnia 18.11.2014 r.. Poszkodowany był płatnikiem podatku VAT, wykorzystując pojazd jedynie dla celów prywatnych (dowód: faktura VAT, k.16/2, umowa najmu k. 17/2, świadczenie poszkodowanego o zasadności najmu k. 18)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z wymienionych wyżej dokumentów, które uznał za wiarygodne, bowiem nie były kwestionowane co do treści przez strony postępowania, ani nie budziły wątpliwości sądu co do prawdziwości. Ponadto okoliczności faktyczne sprawy sąd ustalił na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr inż. A. B., którą obdarzył wiarą w zakresie wiedzy specjalnej, natomiast ocenę co do czasu niezbędnego najmu tożsamego wg biegłego z niezbędnym okresem naprawy pozostawił własnej decyzji, pomijając w tym przedmiocie stanowisko biegłego, które wkraczało w kompetencje sądu. Biegły po zapoznaniu się z zarzutami strony pozwanej na rozprawie zweryfikował swoją opinię, dopuszczając ostatecznie możliwy do zaakceptowania wariant przyjęcia pojazdu do naprawy po otrzymaniu części zamiennych oraz zatwierdzonej przez pozwanego kalkulacji naprawy. woje wnioski zawarte w opinii pisemnej biegły uzupełnił w opinii

ustnej złożonej na rozprawie, w której ostatecznie potwierdził okres zasadnego czasu trwania naprawy : 16 dni. Sąd nie podzielił zatem opinii pisemnej , iż konieczny okres naprawy winien wynosić 8 dni. Zważyć bowiem należało, iż skoro samochód był jezdny, a zakres uszkodzeń był widoczny bez uprzedniego rozbrojenia pojazdu i niesporny między stronami (serwisem i ubezpieczycielem) , to serwis winien był przyjąć pojazd do naprawy po otrzymaniu części zamiennych i zatwierdzonej kalkulacji od pozwanego . Za niezbędny zatem okres pozostawiania pojazdu w serwisie należało uznać jedynie okres przyjęty przez pozwanego , w tym weekend, czyli 6 dni.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 822 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Art. 509 kc stanowi, iż wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenia o zaległe odsetki.

W myśl zasady pełnego odszkodowania w granicach odpowiedzialności za normalne następstwa działania lub zaniechania i braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (art. 361 § 1 i 2 kc).

Utrata prawa korzystania z rzeczy i poniesione z tego tytułu koszty najmu pojazdu zastępczego na skutek uszkodzenia rzeczy stanowi szkodę majątkową (tak też Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 8 września 2004 r., sygn. akt IV CK 672/03, III CZP 5/11). Zważyć należy, że normalnym związkiem przyczynowym i normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 kc jest bardzo często niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego i ta niemożność może nastąpić zarówno w sytuacji uszkodzenia samochodu, który nadaje się do naprawy jak również jego całkowitego zniszczenia. Jeśli zatem poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne na wynajem samochodu, to należy przyjąć, że mieszczą się one w skutkach szkodowych podlegających wyrównaniu przez ubezpieczyciela lub sprawcę szkody.

Przyjąć należy, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego (tak też Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11). Nie wszystkie jednak wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane, istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2, art. 362 i 826 § 1 k.c.). Na dłużniku ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji - gwarancyjnej ubezpieczyciela, co mogłoby prowadzić do wzrostu składek ubezpieczeniowych (powołana uchwała SN). W NORMALNYM ZATEM ZWIĄZKU PRZYCZYNOWYM ze zdarzeniem szkodnym pozostawało wynajęcie pojazdu na okres 6 dni , co przy uwzględnieniu kwoty wypłaty odszkodowania brutto, dało kwotę z pkt I wyroku (równowartość podatku VAT 27,60 zł x 6).

O odsetkach ustawowych sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 kc. Sąd oddalił powództwo o odsetki za okres liczony od dnia następnego po terminie płatności fv. W świetle z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2013.392 j.t.) zakład ubezpieczeń powinien wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie (inaczej niż w art. 817 § 1 kc , gdzie mowa o zawiadomieniu o wypadku). Przepis art. 14 cyt ustawy, który ma tej sprawie zastosowanie

(pozwany odpowiada z tytułu oc sprawcy szkody) ma charakter szczególny do art. 817 § 1 kc W niniejszej sprawie termin zatem 30 dni należało liczyć od daty 5.11.14r. jako daty pewnej w tej sprawie procesowej ; skoro dnia 6.11. pozwany wydał decyzję o przyznaniu odszkodowania z tytułu najmu, to dnia poprzedniego najpóźniej musiał zostać zawiadomiony o szkodzie. Termin 30 dni upłynął zatem w dniu 5.12. 2014 r.

W pozostałej części sąd oddalił powództwo na podstawie art. 822 § 1 w zw. z art. 509 § 1 kc, uznając, że powód nie wykazał roszczenia odszkodowawczego wedle zasad z art. 361 § 1 kc

O kosztach postępowania sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc. Sąd rozdzielił koszty postępowania poniesione przez strony proporcjonalnie do stopnia, w jakim utrzymały się ze swymi żądaniami. W toku postępowania powód poniósł następujące koszty: 30 zł tytułem opłaty od pozwu, 60,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego; 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Natomiast pozwany poniósł koszty w kwocie 60 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i 813,20 zł - koszty wynagrodzenia biegłego. Powód wygrał więc w 36 %, zaś pozwany w 64 %. W wyniku kompensaty dało to kwotę należną pozwanemu.

Punkt III wynikał z treści art. 84 ust. 2 w zw. z art. 80 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (kosztami brakujących wydatków na biegłego sąd obciążył stronę wnioskującą o ten dowód).

Sędzia